

Vasul cu untdelemn

Cu foarte mulți ani în urmă, pe vremea când împăratul Ioram domnea peste Israel, trăia o văduvă săracă, care a ajuns la mare strâmtorare. În nevoia ei ea s-a îndreptat spre prorocul Elisei, un om temător de Dumnezeu: „Soțul meu a murit”, se plângea ea, „și tu știi, că el se temea de Dumnezeu. Noi am făcut datorii, dar eu nu pot cu nici un chip să plătesc datoriile; noi suntem săraci. Cel care ne-a împrumutat a venit să ia pe cei doi fii ai mei și să-i facă robi.”

Prorocul, care, în ceea ce privește lucrurile pământești, era tot așa de sărac ca și văduva, a întrebat: „Ce să fac pentru tine? Spune-mi ce ai acasă?” „Acasă nu am decât *un vas cu untdelemn*.” „Bine! du-te de cere vase goale de la toți vecinii tăi și să nu fie puține. Când te vei întoarce, închide ușa după tine și după fiii tăi; toarnă din untdelemn în toate aceste vase.”

Văduva săracă a ascultat de prorocul Elisei. Pe ea n-a interesat-o ce gândeau sau spuneau oamenii, când ea, încărcată cu vase goale, se îndrepta spre casa ei. Și ce s-a întâmplat în spatele ușii închise? Fiii dădeau mamei vase goale, unul după altul și – o, minune! - ea turna din untdelemn în vase până ce s-a umplut și ultimul vas.

„Mai dă-mi un vas, te rog,” a zis văduva fiului său. „Mamă”, a spus el, „nu mai este nici un vas.” Minunea s-a întâmplat, toate vasele, ce le aveau, erau umplute, și untdelemnul s-a oprit.

Plină de bucurie femeia s-a dus la proroc și i-a spus ce s-a întâmplat. Atunci Elisei a zis: „Du-te de vinde untdelemnul și plătește-ți datoria; iar cu ce va rămâne, vei trăi tu și fiii tăi.”

Această povestire nu este o poveste, ea stă scrisă în Biblie. În povești citim despre fete sărace, care deveneau prințese bogate. Astfel de povești sunt născocite de oameni și nu sunt adevărate. Biblia în schimb relatează numai adevărul. Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său, că El ne dă daruri bune și folositoare, dacă ne încredem în El.

Marele, atotputernicul Dumnezeu ar fi putut să facă, ca văduva săracă să devină o prințesă bogată, dar ce i-ar fi folosit? - El i-a dat tocmai ce era necesar pentru ea și fiii ei ca să trăiască. Deseori întâlnim oameni bogați, care sunt cu inima împietrită și zgârciți. Dumnezeu voiește să nu se întâmple așa ceva. Dumnezeu dorește, ca noi să-L iubim pe El, și nu darurile, care El ni le dăruiește. Văduva știa acum, că are un Tată bogat în cer, care n-o va părăsi niciodată.

Dumnezeu dă cu plăcere și El dorește ca noi să ne încredem în El în orice situație și să rămânem dependenți de El. De asemenea dorește, ca noi să fim mulțumitori. De aceea El nu ne dă prea mult o dată, ci El dă de mai multe ori, și tocmai ceea ce avem nevoie; ca să nu devenim mândri și chiar să-L uităm.

Această istorisire mai are o învățătură importantă pentru noi. Văduva săracă credea că nu mai are nimic, atunci când a cerut ajutor. Dar ea nu era lipsită de orice mijloace; căci *ea avea puțin untdelemn*, și puținul acesta Dumnezeu voia să-l folosească, ca s-o scoată din strâmtorare.

Cum este cu noi? Nu avem și noi ceva, pe care Dumnezeu vrea să-l folosească spre slava Lui? Hai să ne întrebăm și noi ce avem! O mică putere, un cuvânt prietenos (o vorbă bună), un mic serviciu prietenesc - precis avem și noi ceva, pe care Dumnezeu vrea să-l înmulțească în noi spre slava Lui, dacă noi ne încredem în El și ascultăm de El.

A fost numai *un vas cu untdelemn*, pe care Dumnezeu l-a înmulțit din abundență. Așa vrea Dumnezeu să înmulțească și credința noastră, ca noi să simțim intens minunile tot mai mari ale harului Său și să recunoaștem tot mai mult dragostea și bunătatea Mântuitorului nostru Isus Hristos. Dacă văduva n-ar fi ascultat de proroc și din teamă față de viitor ar fi ținut untdelemnul pentru ea, atunci cei doi fii ai ei ar fi devenit robi, și ea ar fi murit de foame. Mai mare ca Elisei este Mântuitorul nostru, care a spus: „Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinită, care se va vărsa pe deasupra. Căci, cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura.” (Luca, 6, 38)